

Ó kaká odiva sta sě,
 Jezu Kriste, nad tvú | ladú,
 jěž bieše v rozkoši z mladu
 u Kosta, mocného krále,
 2275 jedinká ve cti i v chvále
 u své matky cně vzchována,
 kdež ni bolest, ani rána
 na ni nikdy nepovstala,
 ani úraza kdy znala;
 2280 než jak slušie býti dceři,
 jež jest occi i mateři
 jedinú, jsúc při bohatství:
 takež ona u postatství
 jměla země, hrady, města.
 2285 Ó Jezu, kak tvá nevěsta
 truchle stáše obnažena
 dle tvého slavného jmena,
 jakž sl'úbila bieše tobě,
 mimo tě nechtioci sobě
 2290 voliti jiného chotě.
 Proto těžké muky pro tě
 míle i pokorně trpěla,
 neb ty sluhy jejie těla
 měkkosti nelitováchu,
 2295 v tu žádúci kóži práchu
 biči ze všeho ramene,
 jakž od každého pramene
 stanieše sě v|lášcie škoda
 i nejednaká nehoda
 2300 na jejiem čistúciem těle.
 Toť tu dle svého přiatele
 z šesti barev čistá mesla
 u věrněj milosti nesla,
 jakož věrná milá svého
 2305 nositi jmá dle milého.

První barvu nesla v spěchu,
 ež tě lícci, ješto ktviechu
 u biele i v červenosti,
 2310 tě sě obě v téj žalosti
 změnivše, však krve nezbyvše,
 ale krásu svú pokrývše,
 zelenásta pravým studem,
 ež před tiem pohanským bludem
 stáše obnažena jsúci.
 2315 U pravé milosti vrúci,
 spenši svoji ruce k sobě,
 zatvořivši oči obě,
 hlavu schýlivši, sě tiši.
 Nad níž ti pohani liši
 2320 divoké bitie tvořiechu,
 od nichžto ran sě nořiechu
 blesky z jejie oči jasnú |
 v horkých krópkách, čilú nečasnú,
 přěs tě lícci dle bolesti.
 2325 Druhú barvu bez všiej pesti
 nesla dle jiných nadějí.
 Ba, kteréj jest kdy milejí
 byl který chot než té drahé,
 ež jejie bělúcie nahé
 2330 tělo před pohanstvem stkvieše,
 na němžto červená ktvieše
 barva ot jejie krve svatě,
 kterou ty panoš klaté
 zkropichu tu bělost stkvúci?
 2335 Mezi tiem pak mnohú ktvúci
 róži bieše toho časa
 znáti z kuože i od masa,
 jakž jě udice zahnavše,
 mnohé od kostí vydravše
 2340 ostavily biechu svrchu:
 ty pak zmrtvěvše na vrchu

črnáchu se bolestivě.
 Pátú barvu žalostivě
 nesla dle ustavično|sti
 2345 svému choti vše k libosti
 jako jistá věrná sluha.
 Nejedna batožná duha,
 bolest jí k srdečku vzdřehši,
 pod koží krví naběhši,
 2350 modráše se, stezku stáhši,
 mezi rány se rozpřáhši,
 kadyž mukař bičem mieřil.
 Nesnad bych již tomu věřil,
 by nyní která bez omyla
 2355 tak věrněj milosti byla
 a svému choti tak přála,
 by proň jedněj ráně stála,
 ješto svatá Kateřina,
 rozkošná dci mateřina,
 2360 mnoho set na sobě jměla.
 V šestú barvu bieše dospěla,
 by se oděla v též časy,
 v něž jejie žádúcie vlasy
 tu také trpiechu za to,
 2365 jěž se dráže než vše zlato
 stkviechu, což | ho jest na světě.
 Ty se v žalostivé přietě
 chvějiechu po jejie pleci,
 a kdež ti bičové mecí,
 2370 mezi ně se zapletiechu,
 tu jě i s plťi vytrhniechu;
 pak zvězením jdúce zase
 ostaniechu jí u mase,
 v němž se skrže krev bleskniechu.
 2375 Tak se ty barvy leskniechu
 všecko druha přemo družu,
 zde u mase, onde v duze,

biele, črně i zeleně,
 modřě, žlutě i červeně,
 2380 každá v svéj vlastněj postatě.

Ach, toť milost tu bohatě
 bieše stany vše rozbila,
 ež ta panna Bohu milá
 muože strpěti to bitie!
 2385 Drahé Izaldy napitie
 bieše jí dřieve zavdáno,
 když ve snách by dokonáno
 jejie sl'úbe|nie s Tristranem,
 jenž jest nade vši věcí pánem,
 2390 mimoňž mocnějšieho nenie.
 Ducha svatého rozžzenie
 v jejie srdečku hořieše.
 Protož, kakž hořce nořieše
 slzy z svú jasnú očicí,
 2395 však tú mukú i tú čťicí
 jejie srdečko v ten čásek
 nerozpáči se za vlásek,
 jedno ež vzdycháše k Bohu.

A když ty panoše mnohú
 2400 muku bitím jej vydachu,
 jidú před ciesaře v strachu
 řkúc mu: „Co nem kážeš ješče?“
 Maxencovi se zatešče;
 svých rukávón vzhuoru vsúče
 2405 i káza jí vésti rúče
 v jeden žalář velmi temný;
 a ten bieše tak tajemný,
 jakž veň jiného nikoho
 nev|sadiechu, jedno toho,
 2410 jenž se skutkem tak potratil,
 jakž mnie proto život platil.